

категорично отказва да задължи адм. орган да представи всички влезли в сила съдебни решения и разпореждания с спорния имот; отхвърлено е искането на Й. В. С. за присъждане на разноски за настоящото производство.

Жалбоподателят твърди, че с делото се иска отмяна на влезли в сила решения на общинския съвет, приети преди около 20 години. Счита, че Община Пазарджик не само не е собственик, но и няма правен интерес да оспорва собствеността на процесните имоти, като първоинстанционният съдебен състав е започнал установяването на фактите относно собствеността, но не го е довършил. Моли ВАС да прогласи, че Община Пазарджик не е собственик и че след като семейството на жалбоподателката владее на законово основание имотите, то е техен собственик. Претендира разноски съгласно чл. 38 от Закона за адвокатурата.

3. Подадена е частна жалба от Й. В. С., приподписана от адвокат В. Стоянов, срещу определение № 1757 от 11.12.2023 г., постановено по адм. дело № 394/2022 г. по описа на Административен съд - Пазарджик. С него е отхвърлена молба от Й. В. С., с искане Решение № 523 от 27.09.2023 г., постановено по настоящото дело, да бъде изменено в частта за разноските, като в полза на С. се присъди адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38 от Закона за адвокатурата.

В частната жалба е посочено, че адвокат В. Стоянов е представлявал страната съгласно пълномощно и договор за правна защита пред всички съдебни инстанции до приключване на делото, както и за отмяна и възобновяване. Твърди, че адвокатското пълномощно е приложено с комплект документи с вх. № 2014/09.03.2023 г. и поради това е ясно датирано, съответно няма спор относно датата на подаване. Моли да бъдат присъдени претендираните разноски.

Ответникът - С. Й. Д., лично и като пълномощник на Н. С. Д. и С. Й. Д., в представено по делото писмено становище моли касационната жалба на Общински съвет - Пазарджик да бъде оставена без уважение, съответно облажваното съдебно решение да бъде потвърдено.

Ответникът - М. С. П., чрез процесуалния представител адвокат А. Чалъков, с писмен отговор и с молба по същество оспорва касационна жалба на Общински съвет - Пазарджик като неоснователна и иска ВАС да остави в сила постановеното съдебно решение. Претендира присъждане на разноски по приложен списък.

Ответникът - В. С. Стоянов, в депозирана чрез адвокат Л. Минев писмена защита, оспорва жалбата Общински съвет - Пазарджик, моли да бъде потвърдено решението на първата инстанция. Прави искане за присъждане на разноски за касационната инстанция, за които представя списък и доказателства.

Ответниците - А. С. У., П. А. А. и Д. А. Ч. не изразяват становище по жалбите, а в съдебно заседание не се представляват.

Представителят на Върховната прокуратура дава заключение за неоснователност на двете касационни жалби, както и на подадената частна жалба.

1. Настоящият състав на Върховния административен съд, четвърто отделение, намира касационната жалба на Общински съвет - Пазарджик за процесуално допустима като подадена от надлежна страна и в срока по чл. 211, ал. 1 АПК.

Разгледана по същество съобразно чл. 218 АПК, касационната жалба е неоснователна.

С обжалваното решение № 523 от 27.09.2023 г., постановено по адм. дело № 394/2022 г. Административен съд - Пазарджик е отменил Решение № 46 от 24.03.2022 г. по Протокол № 3 от 24.03.2022 г. на Общински съвет Пазарджик, с което са отменени Решение № 147 от 26.07.2007 г. по Протокол № 11 на Общински съвет Пазарджик; Решение № 148 от 26.07.2007 г. по Протокол № 11 на Общински съвет Пазарджик; Решение № 184 от 20.09.2007 г. по Протокол № 12 на Общински съвет Пазарджик; Решение № 185 от 20.09.2007 г. по Протокол № 12 на Общински съвет Пазарджик и са прекратени приватизационните процедури за приватизация на обособени части, представляващи самостоятелни обекти: офиси № 1; № 2; № 3 № 4, № 5, № 6, № 7 и № 8, намиращи се в сграда с идентификатор 55155.501.669.1, в поземлени имот с идентификатор 55155.501.669 по кадастралната карта и кадастралните регистри на гр. Пазарджик.

За да постанови този резултат, съдът е приел, че отменените с Решение № 46 от 24.03.2022 г. по Протокол № 3 от 24.03.2022 г. на Общински съвет Пазарджик предходни решения на общинския съвет са влезли в сила, поради изчерпване на възможността за тяхното обжалване и следва да породят постановените с тях правни последици, тъй като съставляват стабилни административни актове. Според съда, в случая не се констатира да е проявен факт или обстоятелство, което да е предвидено в хипотезите на чл. 99 АПК, а данните за това, че обектите - предмет на приватизация се намират в сграда, която притежава статут на единична архитектурно-строителна културна ценност с категория „местно значение“ са били налични още от 1989 г., съответно няма причина да се приеме, общината и общинския съвет по независещи от тях причини, не са могли да ги узнаят. Първостепенният съд е обсъдил, че с решение № 297 от 18.12.2007 г., постановено по адм. дело № 538 по описа на Административен съд - Пазарджик е отменено Решение № 185 от 20.09.2007 г. на Общински съвет Пазарджик, в частта му по точки 6.2, 6.3 и 6.4, както и по точки: 15.2, 15.3 и 16, тоест онези части на властническото волеизявление, обективизирано в административния акт, които са били в противоречие с материалния закон. Същевременно според съда, в неотменената част Решение № 185

от 20.09.2007 г. на Общински съвет Пазарджик е влязло в сила и е следвало да породи разпоредените с него правни последици, но органът, вместо да предприеме необходимите действия е отказал да го изпълни и го е отменил с оспорения в настоящото производство административен акт. В подкрепа на изводите си, първоинстанционният съд е цитирал мотивите на постановеното от ВАС решение № 4414 от 22.04.2015 г. по адм. дело № 10374/2014 г., както и указанията на Европейския съд по правата на човека /ЕСПЧ/, дадени в Решение от 07.12.2021 г. Съобразил е и предходното Решение от 26.11.2013 г. на ЕСПЧ по жалба на Стоянов и Т. № 34130/04. Съдът е извел решаващия си правен извод, че в случая не са налице нито фактически, нито правни основания за приемане на Решение № 46 от 24.03.2022 г. по Протокол № 3 от 24.03.2022 г. на Общински съвет Пазарджик, поради което го е отменил.

Така постановеното решение е правилно. Фактите по спора са правилно установени, а съответни на тях са и направените правни изводи.

Според настоящата съдебна инстанция относно офис № 1, намиращ се на първия етаж на едноетажна масивна сграда в УПИ II-669 в кв. 207 по плана на гр. Пазарджик, ул. Хан Крум, № 1 безспорно са били налице предпоставките на § 17, ал. 3 от ПЗР на ЗПСК, според който в случаите, когато към датата на влизане в сила на този закон е налице влязло в сила съдебно решение за отмяна на мълчалив отказ за приемане на предложение за продажба без търг или конкурс по реда на чл. 35 от отменения ЗППДОП процедурата по продажба се приключва по досегашния ред от общинските съвети. С решение от 8.07.2004 г., постановено по адм. дело № 472/1996 г. на Окръжен съд - Пазарджик е отменен мълчаливия отказ на Общински съвет Пазарджик по молба от 14.02.1996 г. на В. С. Стоянов по чл. 35, ал. 1, т. 2 от ЗППДОП (отм.), и преписката е върната на Общински съвет Пазарджик за произнасяне с дадени указания от съда, поради което процедурата е следвало да продължи по стария ред. По отношение на офиси от № 2 до № 8 включително също е налице влязло в сила решение № 9 от 15.01.2009 г., постановено по адм. дело № 467/2008 г. по описа на Административен съд - Пазарджик, с което е отменен мълчаливия отказ на Общински съвет - Пазарджик да продължи конкурсната процедура за продажба чрез публично оповестен конкурс и преписката е върната на същия административен орган за произнасяне в 30-дневен срок, също с дадени указания от съда. Налице е и влязло в сила решение № 406 от 14.07.2014 г., постановено по адм. дело № 265/2014 г. на Административен съд Пазарджик, с което е отменено решение № 28/27.02.2014 г. на Общински съвет Пазарджик, взето по протокол № 3 от 27.02.2014 г. /оставено в сила с решение № 4414 от 22.04.2015 г. по адм. д. № 10374/2014 г. по описа на ВАС.

Обосновано и съответно на доказателствата по делото първостепенният съд е преценил, че Решение № 147 от 26.07.2007 г. по Протокол № 11 на Общински съвет Пазарджик; Решение № 148 от 26.07.2007 г. по Протокол № 11 на Общински съвет Пазарджик; Решение № 184 от 20.09.2007 г. по Протокол № 12 на Общински съвет Пазарджик; Решение № 185 от 20.09.2007 г. по Протокол № 12 на Общински съвет Пазарджик /в неотменените му части/ са влезли в сила, поради което за административния орган е било налице задължение да предприеме действия по последващото им изпълнение, а не да ги отмени с оспореното в настоящото производство Решение № 46 от 24.03.2022 г. по Протокол № 3 от 24.03.2022 г. на Общински съвет - Пазарджик. Всички решения, касаещи приватизационната процедура на обектите, са издадени след като сградата, находяща се в гр. Пазарджик, ул. Толбухин /Хан Крум/, № 1, в имот пл. № 1528(669) от кв. 207 по плана на града, е била обявена за единичен, архитектурно-строителен паметник съгласно Актуализирания списък на паметниците на културата в гр. Пазарджик, приет с протокол № 25 от 05.09.1989 г. Посоченото обстоятелство не е ново, а освен това е публично достъпно, следователно е могло да бъде съобразено от административния орган. При липсата на основания по чл. 99 АПК, Общински съвет - Пазарджик е следвало да изпълни влезлите в сила административни актове. В случая безспорно настоящият ответник В. С. Стоянов е бил поставен в ситуация продължително време да очаква законосъобразно правоприлагане по отношение на процесните имоти, което не е било постигнато включително с оспорения в настоящото производство административен акт. В Решение от 07.12.2021 г. по делото „Стоянов и Т. срещу България“ /Жалба № 34130/04/, съдът е отбелязал, че общинските власти в Пазарджик не само пропускат да предприемат необходимите действия за изпълнение на решенията, постановени в полза на жалбоподателите, но че демонстрират и особена липса на желание да го направят. Така например през 2009 г. общинският съвет в Пазарджик решава да отмени собствените си решения от 26 юли и 20 септември 2007 г., признаващи правото на жалбоподателите на приватизация на помещението. След като жалбоподателите постигат отмяна на решението за оттегляне на решенията, общината се опитва да ги обяви по съдебен ред за нищожни. Макар и вътрешните съдилища да признават вината на общината и дори да присъждат обезщетение за вреди на жалбоподателите (параграф 41 - 43 по-горе), налага се констатацията, че действията на общинския съвет довеждат до напълно неоправданото забавяне на изпълнението на решенията, постановени в полза на жалбоподателите, както и че последните си остават неизпълнени и към момента на настоящото решение. /т. 84/. Съдът е счел, че вътрешните съдебни решения, постановени в полза на жалбоподателите срещу публичните органи и влезли в сила, не са изпълнени в разумен срок, и то без да е налице разумно основание. От което следва, че в конкретния случай е налице нарушение на член 6 § 1 от Конвенцията и на член 1 от Протокол № 1. /т. 85 от цитираното решение/. Налице е и второ произнасяне на ЕСПЧ с Решение от 26.11.2013 г. по дело „Стоянов и Т. срещу

национални съдебни решения в полза на жалбоподателите, по силата на които общински съвет е бил задължен да стартира процедура по приватизация за продажба на имот на жалбоподателите при преференциални условия. Тя повдига въпрос по член 6 § 1 от Конвенцията, член 1 от Протокол № 1 към Конвенцията и член 13 от Конвенцията във връзка с гореспоменатите разпоредби. В по-ранно решение (виж Стоянов и Т. срещу България, № 34130/04, 26 ноември 2013 г., наричано по-долу също „решение на Съда от 2013 г.“), Съдът констатира нарушения на гореспоменатите разпоредби на Конвенцията в подадена жалба от същите жалбоподаватели, по отношение на същата приватизационна процедура. Във второто решение на ЕСПЧ приема, че жалбоподателите, не по тяхна вина и въпреки безброй допълнителни правни действия, в които активно са участвали, са продължили да понасят последиците от ситуация, в която окончателните съдебни решения в тяхната полза не са били изпълнени още няколко години след решението на Съда от 2013 г. /т. 50/. Двете решения на ЕСПЧ безспорно констатираат „особена недоброръководност“ на Общински съвет - Пазарджик да се съобрази с окончателните решения на националния съд.

Неоснователни са възраженията в касационната жалба, че процесните офиси се намират в жилищна сграда - общинска собственост, което обстоятелство изключва приватизационната процедура поради изричната забрана на чл. 1, ал. 2, т. 3 ЗПСК. Според цитирана норма, в редакцията ѝ към ДВ, бр. 28 от 19.03.2002 г., приватизация е прехвърляне чрез продажба на български физически или юридически лица с под 50 на сто държавно и/или общинско участие в капитала или на чуждестранни лица на общински нежилищни имоти, невключени в имуществото на общински търговски дружества, които се използват за стопански цели (магазини, ателиета, складове, сервиси, цехове и др.), както и незавършени обекти на строителството, невключени в имуществото на общински търговски дружества. Според установеното от първостепенния съд, с Акт № 3258 от 07.11.2013 г. на Община Пазарджик, поземлен имот с идентификатор 55155.501.669 и масивна сграда със застроена площ от 116,00 кв.м., с предназначение административна делова сграда, с идентификатор 55155.501.669.1 по кадастралната карта и кадастралните регистри на гр. Пазарджик са вписани като имоти, частна общинска собственост. Макар сградата да е фигурирала в предходните актове относно собствеността като жилищна /т. 10 от първоинстанционното решение/, последният издаден Акт № 3258 от 07.11.2013 г. се ползва с материална доказателствена сила относно вписаните в него данни, тъй като не е оспорен и неотменен по определения в закона ред. Наред с това следва да се отбележи, че институтът на косвения съдебен контрол дава възможност, но само за гражданския съд по аргумент от чл. 17 ГПК, не и за административния съд, да констатира нищожност на един административен акт. В административното производство се извършва пряк съдебен контрол върху конкретен, директно обжалван административен акт и косвен съдебен контрол върху друг административен акт е недопустим, за разлика от гражданското производство.

2. Настоящият състав на Върховния административен съд, четвърто отделение, намира касационната жалба на Й. В. С. за процесуално допустима като подадена от надлежна страна и в срока по чл. 176, ал. 1 АПК.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

Обжалваното решение № 762 от 11.12.2023 г. по адм. дело № 394/2022 г. по описа на Административен съд - Пазарджик е постановено в производство по реда на чл. 176 АПК, в което по същество Й. В. С. е искала съдът да се произнесе относно собствеността на процесните недвижими имоти, а именно офиси № 1; № 2; № 3 № 4, № 5, № 6, № 7 и № 8, намиращи се в сграда с идентификатор 55155.501.669.1, в поземлени имот с идентификатор 55155.501.669 по кадастралната карта и кадастралните регистри на гр. Пазарджик. За да приеме искането за неоснователно съдът е счел, че предмет на съдебното административно производство по адм. дело № 394 по описа на съда за 2022 г. е действителността, валидността и законосъобразността на Решение № 46 от 24.03.2022 г. по Протокол № 3 от 24.03.2022 г. на Общински съвет Пазарджик, по който се е произнесъл с решение № 523 от 27.09.2023 г. Според първостепенния съд, спорът с предмет принадлежността на правото на собственост върху конкретен недвижим имот е граждански, материалноправен и подлежи на разглеждане и разрешаване в хода на гражданско съдебно производство по повод съответно предявен установителен или осъдителен вещно правен иск. Искането за допълване е преценено като неоснователно включително и по отношение на поставения въпрос - „Дали и защо вече за трети път се води един и същ съдебен спор, между едни и същи страни...“, доколкото в процесния случай спорът е между едни и същи страни, но по отношение на различен акт.

Така постановеното решение е правилно.

В съдебното производство по оспорване на индивидуален административен акт административното производство не могат да се разглеждат въпроси касаещи спор за материално право, в какъвто смисъл са доводите на касационния жалбоподател, че процесните части от сграда са собственост на семейството ѝ. Такава претенция може да бъде удовлетворена само по общия исков ред, а не в съдебно-административното производство при оспорване на решението на общинския съвет, касаещо незавършена процедура по приватизация. Следва да се отбележи, че по делото липсват категорични удостоверителни доказателства, от които да се установят права на жалбоподателя /предвид установяванията по т. 10 от първоинстанционното решение/. Административния съд не може да се произнася с акт, който да удостоверява право на собственост на

3. Частна жалба на Й. В. С., срещу определение № 1757 от 11.12.2023 г., постановено по адм. дело № 394/2022 г. по описа на Административен съд - Пазарджик е допустима, като подадена от страна по делото, за която обжалваното определение е неблагоприятно и в срока по чл. 248, ал. 2 ГПК вр. с чл. 144 АПК.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

С обжалваното определение, в производството е по реда на чл. 248 ал.1 ГПК във вр. с чл. 144 АПК, е отхвърлена молбата на Й. В. С. да бъде изменено Решение № 523 от 27.09.2023 г., постановено по адм.д. № 394/2022 г. в частта за разноските, като в полза на С. се присъди адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38 ЗА. За да достигне до този резултат и да отхвърли претенцията за изменение на решението, съдът е приел, че в т. т. 33 от раздел V за разноските, изрично е отбелязано следното : „...Искането на заинтересованата страна Й. С. за присъждане на адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38 от ЗА, Съдът намери за неоснователно. В нито едно съдебно заседание и по отношение на нито едно процесуално действие по настоящото дело, С. не е била представявана от адвокат. По делото не е представено адвокатско пълномощно.....“. Според първостепенния съд не са налице нито фактически, нито правни основания за присъждане на исканите разноски, а обстоятелството, че вероятно С. се е консултирала във връзка с текущия правен спор с адвокат Стоянов, като и представените едва в настоящото производство договор за правна помощ и пълномощно в никаква степен не променят възприетите вече изводи. Съдът е приел още, че непредставянето на списък с исканите разноски по чл. 80 ГПК, във вр. с чл. 144 АПК, само по себе си изключва основателността на искането за изменение на решението в частта за разноските.

Обжалваното определение е правилно.

По първоинстанционното дело не са налице данни Й. В. С. да е била представявана от адвокат нито в проведените съдебни заседания, нито във връзка с изготвянето на молби, становища или възражения. Искането за присъждане на разноски по чл. 38 ЗА е направено с писмена защита, депозирана на 11.09.2023 г., подписана жалбоподателката, без към нея да са представени пълномощно или договор за правна защита и съдействие /л. 569 от първоинстанционното дело/. Те са приложени едва с искането по чл. 248 ГПК, като нито пълномощното, нито договърът носят дата на съставянето им. Същите не доказват и обема на осъщественото процесуално представителство.

Неоснователно жалбоподателката поддържа, че пълномощното е било представено още с комплект документи с вх. № 2014/09.03.2023 г. и поради това носи достоверна дата. Датата на входиране на молбата не може да се счита за дата на съставяне на документа относно процесуалното представителство. Още повече, че същото е било представено във връзка с изискването на чл. 212, ал. 2 АПК - за приподписване на касационната жалба и не удостоверява обема на осъщественото процесуално представителство пред първата инстанция. Отделно от изложеното, в конкретния случай молителката не е представила по делото списък по чл. 80 ГПК във вр. с чл. 144 АПК за претендираните от нея разноски до приключване на съдебното заседание. Разпоредбата на чл. 80, изр. 2 ГПК установява положителна процесуална предпоставка от кръга на абсолютните, а именно - представяне на списък за разноските до приключване на съдебното заседание. Липсата му води до ненадлежно упражняване на правото да се иска изменение на решението в частта му за разноските, поради което това искане е било на самостоятелно основание процесуално недопустимо.

По изложените съображения и по мотивите, изложени от Административен съд - Пазарджик, към които настоящата инстанция препраща, на основание чл. 221, ал. 2, изр. 2 от АПК, обжалваните решения и определение, като правилни следва да бъдат оставени в сила.

Предвид изхода на спора е неоснователна претенцията на жалбоподателя Й. В. С. за присъждане на разноски при условията на чл. 38 ЗА. Претендираните от ответниците М. С. П. и В. С. Стоянов разноски за адвокатско възнаграждение са доказани по основание и размер, и следва да бъдат възложени в тежест на Община Пазарджик.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК, както и чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК във вр с чл. 236 АПК, Върховният административен съд, четвърто отделение,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 523 от 27.09.2023 г., постановено по адм. дело № 394/2022 г. по описа на Административен съд - Пазарджик.

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 762 от 11.12.2023 г., постановено по адм. дело № 394/2022 г. по описа на Административен съд - Пазарджик.

ОСТАВЯ В СИЛА определение № 1757 от 11.12.2023 г., постановено по адм. дело № 394/2022 г. по описа на Административен съд - Пазарджик.

ОСЪЖДА Община Пазарджик да заплати на М. С. П. разноски в размер на 1000 /хиляда/ лева, представляващи адвокатско възнаграждение за касационното производство.

ОСЪЖДА Община Пазарджик да заплати на В. С. Стоянов 2000 /две хиляда/ лева, представляващи адвокатско възнаграждение за касационното производство.

Решението е окончателно.

Вярно с оригинала,

ПРЕДСЕДАТЕЛ: /п/ РУМЯНА БОРИСОВА

секретар:

ЧЛЕНОВЕ: /п/ ЛЮБОМИРА МОТОВА

/п/ СВЕТОСЛАВ СЛАВОВ